

104105

D I T T M I N N E.

- - : - -

Her bak det mørke, kalde fengselagitter
forstaar du bedre minnets rette verd.
For her utviskes døgnets fjas og flitter
som før saa ofte kranset har din ferd.
Her sjelens frie gledessang er stilnet,
er felet bort av ensomhet og lengt,
mens savnet bitterheten ømt har mildnet,
fortvilelse og mismot utestengt.

Mur og gitter vekker dine minner.
Hva som er glemt, det huskes atter her.
Ja, hver en dag som trøstesløst forsvinner,
utvider minnets verden stadig mer.
Den svunne fortid er ditt eget rike,
et tempel for din skjulte lykkedrøm.
Ved minnets alter glede uten like
bruser om deg som en sølvklar strøm.

Ditt minne er et lys i triste stunder,
ditt eget hjertes strålende juvel.
Ja, det er fengselstidens blide under
en fattig skjebne lot deg bli til del.
Hvem nekter deg de glæder du har vunnet
og flettet inn i livets minnekranse,
som lykkens gygne traader har omspunnet
den gang du svingte deg i livets dans ?

Saa glemmer du at cellene er trange,
og fengselsmuren vannalt, raa og kald.
Du synes ikke dagene er lange,
naar sjelens fristed er en minnehall.
Selv framtidsdrømmen fødes av ditt minne,
og sinnet faar den klippefaste tro:
at engang skal du atter lykken finne,
og livets storm vil legge seg til ro.

- - : - -

Tiløst Hans Petter, sin cellekamerat
paa celle 49, Ilebu fengsel, i tiden mai -
juli, 1945.

Sigurd.